

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.396/2012/17.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év november hó 21. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt az I. r. vádlott és társa indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 13.B.703/2010/147. számú ítéletét helyesen a I. r. neve és a II. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

A vádlottak terhére rótt 2 rb. rongálás büntettét 2 rb. rongálás vétségének minősíti (2012. évi C. törvény 371. § (1) és (2) bekezdés a/ pontja).

A vádlottakkal szemben megállapított további bűncselekmények jogszabályi hivatkozása, a minősítés érintetlenül hagyása mellett, a testi sértés büntette esetében a 2012. évi C. törvény 164. §. (1) és (8) bekezdése, a testi sértés vétsége tekintetében a 2012. évi C. törvény 164. § (1) és (2) bekezdése, míg a rongálás vétségénél a 2012. évi C. törvény 371. § (1) és (2) bekezdés a/ pontja.

Az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mértékét 5 (öt) évre,

A II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) év 5 (öt) hónapra, a közügyektől eltiltás mértékét 3 (három) évre enyhíti.

A szabadságvesztést mindkét vádlott esetében börtönben kell végrehajtani.

Megállapítja, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

A II. r. vádlott szabadságvesztés büntetésébe beszámítja a 2011. év április hó 29. napjától május hó 1. napjáig őrizetben töltött időt is.

Az 1. és a 2. magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasítja, egyben mellőzi a le nem rótt illeték fizetésére való kötelezést.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben az I. r. és a II. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az I. r. és a II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja, egyben megállapítja, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetését az előzetes fogvatartás beszámításával kitöltötte.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. év szeptember hó 10. napján kihirdetett 13.B.703/2010/147. számú ítéletével az I. r. vádlottat testi sértés büntette (Btk. 170. § (1) bekezdése és (6) bekezdés I. fordulata), testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 170. § (1) bekezdés és (6) bekezdés I. fordulata), 2 rb. társtettesként elkövetett rongálás büntette (Btk. 324. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a/ pontja) és társtettesként elkövetett rongálás vétsége (Btk. 324. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a/ pontja) miatt - halmazati büntetésül, mint visszaesőt - 7 év börtönbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra, míg

a II. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett testi sértés büntette (Btk. 170. § (1) bekezdése és (6) bekezdés I. fordulata), testi sértés vétsége (Btk. 170. § (1) bekezdés), 2 rb. társtettesként elkövetett rongálás büntette (Btk. 324. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a/ pontja) és társtettesként elkövetett rongálás vétsége (Btk. 324. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a/ pontja) miatt - halmazati büntetésül - 5 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Beszámította mindkét vádlott esetében az előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

Rendelkezett két magánfél polgári jogi igényéről, továbbá az ezután járó eljárási illeték államnak történő megfizetéséről.

A bűnjelként kezelt tárgyak lefoglalását megszüntette és az I. r. vádlottnak azokat kiadni rendelte.

Kötelezte a két vádlottat külön-külön, az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az I. és a II. r. vádlott, valamint védőik jelentettek be fellebbezést enyhítés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.60/2010/6. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket megalapozottnak tartotta.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok kisebb megsértésével folytatta le, mivel az igazságügyi orvosszakértők meghallgatása során nem vette figyelembe, hogy a 2009. év október hó 1. napjától hatályos Be. 110. § (1) bekezdése értelmében a szakértőket a hamis szakvéleményadás következményeire kell figyelmeztetni, nem a szakértői esküjükre. Ezt azonban relatív eljárási szabálysértésnek tartotta, mely az általuk adott vélemény felhasználását nem befolyásolja.

Emellett hiányosnak tartotta a II. r. vádlott előéletére vonatkozó megállapításokat az ítélet személyi részében, annak kiegészítését tartotta szükségesnek az erkölcsi bizonyítvány alapján.

Egyebekben a mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott és az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is.

A tényállásból okszerű következtetést vont az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére, és a 3-as sérelmére elkövetett cselekmény kivételével törvényesnek tartotta a cselekmények minősítését is.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete vonatkozásában kifejtette, hogy az eredmény bűncselekmény. A sértett azonban semmilyen sérülést nem szenvedett el, csupán fennállt a lehetősége - ha nem ugrál el folyamatosan a kés elől -, hogy megsérül és esetlegesen 8 napon túl gyógyuló sérülése keletkezik. Ezért figyelemmel az elkövetés eszközére, a támadás kitartó voltára, a támadott testtájékra, a sértett elhárító magatartására a Btk. 170. § (2) bekezdése szerinti testi sértés büntettének a kísérletét tartotta megállapíthatónak, melyet a bírói gyakorlat is alátámaszt.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket kiegészítendőnek tartotta a súlyosító körülmények tekintetében azzal, hogy a vádlottak részéről teljesen indokolatlanul került sor erőszak alkalmazására, velük a sértettek korábban kontaktusba nem kerültek. Ugyancsak súlyosítónak tartotta az erőszakos, garázda jellegű, testi épséget sértő bűncselekmények elszaporodottságát.

Összességében azonban, tekintettel az említett enyhébb minősítés megállapítására, indítványozta, hogy a büntetést kiszabó részében változtassa meg mindkét vádlottra vonatkozóan az elsőfokú ítéletet az ítélőtábla és enyhébb büntetést szabjon ki velük szemben.

Indítványozta továbbá a személyi rész kiegészítését, valamint a II. r. vádlott esetében a fogvatartás adatainak a pontosítását.

Az ügyész bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az enyhítésért bejelentett fellebbezés mellett az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére is indítványt tett.

Részben felderítetlennek tartotta a tényállást, mivel nem foglalkozott az elsőfokú bíróság azzal a kérdéssel, hogy az I. r. vádlott, illetve 3-as sértett között a cselekmények kezdetén dulakodás alakulhatott ki, illetve azzal sem, hogy a vallomások, felismerések alapján felmerül annak a lehetősége, hogy az elkövetői szereposztások összekeveredtek. Nem értékelte továbbá kellően azt, hogy a gépkocsin rögzített nyom nem az I. r., hanem a II. r. vádlotté.

Vitatta a közvetett életveszély lehetőségének megállapítását, illetve ezzel kapcsolatosan a 16. számú módszertani levélben rögzítetteket kevésbé értelmezhetőnek tartotta.

Hiányolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta alaposabban a becsatolt CD lemezt és kirekesztette a bizonyítékok köréből.

Kifejtette, hogy a szakértők helytelen kioktatása miatt ezen bizonyíték nem törvényes, ezért nem is értékelhető és bár relatív eljárási szabálysértés, de olyan súlyú, hogy azt orvosolni kellett volna.

A fellebbviteli főügyészségnek a minősítés megváltoztatására vonatkozó indítványával részben értett egyet, azonban kifejtette, hogyha nincs sérülés, akkor nem állapítható meg a bűncselekménynek a kísérlete sem.

Felmerülhet a garázdaság, azonban az, mint szubszidiárius bűncselekmény beleolvad a súlyosabb cselekménybe.

A rongálások kapcsán előadta, hogy egyszerű árajánlattal nem intézhető el a rongálási kár meghatározása, az minősítést érint, ezért ezt is alaposabban tisztázni kellett volna, emellett az értékek eltúlzottak, és a motorok javítása sem történt meg.

Mindezek alapján elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, míg másodlagosan a minősítés megváltoztatását, és ebből következően az elsőfokú ítélet lényeges enyhítését, olyan szabadságvesztés büntetés kiszabását indítványozta, melyet az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával már kitöltött az I. r. vádlott.

A II. r. vádlott védője perbeszédében a fellebbviteli főügyészség indítványával alapvetően egyetértett, és az elsőfokú ítélet lényeges enyhítésére tett indítványt.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezések alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Megállapította, hogy a törvényszék eljárásában a büntetőeljárási törvény rendelkezéseit nagyrészt betartotta, azonban eljárási szabályt sértett, amikor a tárgyaláson az igazságügyi orvosszakértőket nem a 2009. év október hó 1. napjától hatályos Be. 110. § (1) bekezdése szerinti hamis szakvéleményadás következményeire figyelmeztette, hanem a szakértői esküjükre.

Tekintettel azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság az írásbeli szakvéleményeket tárgyalás anyagává tette, amelyek tartalmához képest a szakértők a tárgyaláson új nyilatkozatot nem tettek, azt mindenben fenntartották, szükségtelen volt e relatív eljárási hiba orvoslása a másodfokú eljárásban, mivel a teljes körű bizonyításhoz elegendő volt a nyomozás során készült szakvélemények bizonyítékként értékelése is.

Erre tekintettel az ítéltábla a szakértők tárgyaláson tett nyilatkozatait kirekesztette a bizonyítékok köréből.

Az elsőfokú bíróság egyebekben az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat külön-külön és együttesen értékelte, mérlegeléséről számot adott, indokolási kötelezettségének eleget tett.

Az elsőfokú bíróság indokoltan vetette el a vádlotti védekezést, a tagadásukkal szemben kellő adat volt egyrészt a jelenlétükre a cselekmények helyszínén és idejében, másrészt pedig arra nézve, hogy ők voltak a bűncselekmény elkövetői és a szereposztásuk is tisztázható volt. A tanúbizonyítás, a szakértői véleményekkel, illetve az egyéb bizonyítékokkal együttesen meggyőző volt, ehhez képest a védelmi fellebbezés részben a helytállóan értékelt bizonyítékok felülmérlegelésére irányult, amely eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kisebb körben ki kellett azonban egészíteni, illetve pontosítani az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottnak:

- Az ítélet személyi részében fel kell tüntetni azt, hogy az I. r. vádlott nőtlen, élettársa, vagyona nincs (az I. r. vádlott írásbeli beadványa alapján).
- A II. r. vádlottat a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2006. év december hó 19. napján jogerős 9.B.III.902/2006/22. számú ítéletével garázdaság vétsége és testi sértés vétsége miatt 50 nap közérdekű munkára ítélte (az erkölcsi bizonyítvány alapján).
- Az ítélet 4. oldalán a 3. bekezdésben a motorokban keletkezett kár értékét akként kell módosítani, hogy: a három darab motorkerékpárban pontosan meg nem határozatható, de 50.000,- forintot meghaladó és 500.000,- forintot el nem érő rongálási kár keletkezett (a nyomozati iratok, illetve az elsőfokú tárgyalás anyaga alapján).
- Az ítélet 4. oldalának utolsó bekezdésében fel kell tüntetni, hogy a 3-as sértett az elszenvedett bántalmazás miatt hatályos magánindítványt terjesztett elő (a sértett nyomozati vallomása alapján, az indokolásból átemelve).

Mindezen kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényes valamennyi cselekmény jogi minősítése is, azon a rongálási bűncselekmények tekintetében csupán az elbíráláskori kedvezőbb büntetőtörvény alkalmazása változtat.

Az életveszélyt okozó testi sértésre vonatkozóan az alábbiakat rögzíti az ítélet tábla:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette eredmény bűncselekmény. Az életveszélyes állapot véleményezése igazságügyi orvosszakértői feladat.

Az ügyben eljáró igazságügyi orvosszakértők egyöntetűen nyilatkoztak arra nézve, hogy a 3-as sértett sérelmére elkövetett testi sértés közvetett életveszélyes állapotot

eredményezett. A közvetett életveszélyes állapot véleményezésére - szemben a védői állásponttal - egyértelmű iránymutatást ad az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 16. számú módszertani levele a testi sérülések és egészségkárosodások igazságügyi orvosszakértői véleményezéséről (VI. Szempontok a hatóság gyakoribb kérdéseinek megválaszolásához), mely azt rögzíti erre vonatkozóan, hogy „a szervsérüléssel és/vagy jelentősebb vérzéssel nem járó, de testüreget (koponya, mellkas, has) megnyitó sérülés önmagában közvetett életveszélyt jelent”.

Jelen esetben a bántalmazás testüreget nyitott meg, a koponyát, amely így önmagában közvetett életveszélyt jelentett, ahogyan a szakértők ezt véleményezték is. Az I. r. vádlott szándéka kétség kívül testi sértésre irányult, azzal pedig, hogy kifejezetten nagy erővel a sértett védtelen fejét rúgta meg, számolnia kellett azzal, hogy akár életveszélyes sérülést okozhat, amely következménybe ekként belenyugodott, így szándéka eshetőleg volt az eredmény vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja a 3-as sérelmére megkísérelt bűncselekmény elkövetésének értékelésénél is helytálló volt.

Kétség kívül semmilyen sérülést sem okozott az I. r. vádlott a sértettnek, azaz „eredményre nem vezetett” a cselekménye, ez azonban nem jelenti azt, hogy a támadó magatartása valamely eredmény bűncselekménynek a kísérletét ne valósíthatná meg. Az ilyen esetekben rendkívül alaposan kell vizsgálni az eset összes körülményét, amelyekből következtetés vonható le az elkövető szándékára. Ezt az alapos vizsgálatot az elsőfokú bíróság megtette.

Helytállóan rögzítette azt a törvényszék, hogy az I. r. vádlott kitartóan próbálta a nála lévő, életveszélyes sérülés okozására (akár az élet kioltására is) alkalmas késsel a sértettet a felső testén megszúrni, amely kétség kívül életfontosságú szerveket tartalmaz, és amelynek sértése köztudomásúlag életveszélyes állapotot eredményezhet.

A nem csupán ijesztgetésre, hanem sértésre irányuló egyértelmű szándékot és annak kitartó voltát jelzi, hogy azzal sem törődtek, hogy nagyobb értékű motorokban kárt okozhatnak, mint ahogy az meg is történt.

Ezen elkövetői szándék csupán azért nem volt eredményes, mert a sértett elhárító magatartása, védekezése, illetve gyorsasága azt megghiúsította. Jelzi az I. r. vádlott részéről a testi sértésre irányuló egyértelmű szándékot - eshetőlegesen az életveszélyes eredményre vonatkozóan - az is, hogy ezt követően a kiszolgáltatott helyzetben lévő 4-es sértettet az előbbieken már rögzítettek szerint úgy támadta, hogy ténylegesen közvetett életveszélyes állapotot okozott.

Erre tekintettel helytállóan minősítette az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott ezen cselekményét - tényleges sérülés hiányában is - életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérleteként, az életveszélyes eredményre ez esetben is az I. r. vádlott eshetőlegesen szándéka terjedt ki.

Ezen cselekményhez a II. r. vádlott az elkövetés valamennyi körülményét ismerve csatlakozott és megkísérelt segítséget nyújtani az eredményes elkövetéshez, így

cselekménye bűnsegédi bűnrészes magatartást valósított meg, ugyanezen jogi minősítés megállapítása mellett.

A rongálási bűncselekmények vonatkozásában helytálló volt az a védői észrevétel, hogy nem elegendő a csupán szaktanácsadói véleménynek tekintendő, szervizek által közölt javítási költség a pontos kárérték megállapításához, különös tekintettel arra, hogy ez az elkövetéskori jogszabály alkalmazása mellett a cselekmény minősítését közvetlenül érintő kérdés volt.

A kárérték egyértelmű, pontos tisztázáshoz igazságügyi műszaki szakértői véleményt kellett volna beszereznie az elsőfokú bíróságnak. Tekintettel azonban arra, hogy az elbíráláskor hatályos törvény szerint az értékhatárok jelentősen változtak, szükségtelen volt emiatt a másodfokú eljárásban bizonyítást felvenni, mivel azok közvetlenül a minősítést már nem érintették, a vádlottak számára kedvezőbb büntetőtörvény alkalmazásával. Erre tekintettel azonban a kárértéket nem lehetett pontosan meghatározni, így az okozott rongálási kár összegét az adott minősítésre vonatkozó értékhatárok közötti összegben állapította meg az ítélőtábla. (Az elkövetéskori jogszabály szerint a kár nagyobb, ha 200.000,- forintot meghalad, de 2.000.000,- forintot nem halad meg, míg az elbíráláskori szerint a kár 50.001,- és 500.000,- forint között kisebb.)

Az ítélőtábla vizsgálta a Btk. 2. §-ára figyelemmel azt, hogy a vádlottak számára az elkövetéskori avagy az elbíráláskori jogszabály a kedvezőbb, ennek során megállapította, hogy a 2. rb. rongálás büntette a jelenleg hatályos értékhatárokra tekintettel nem rongálás büntetteként, hanem rongálás vétségeként minősül, továbbá a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége szintén egyértelműen a vádlottakra nézve kedvezően változott, így számukra kedvezőbb elbírálást eredményez az elbíráláskor hatályos büntetőtörvény alkalmazása.

Erre tekintettel a vádlottak terhére rótt 2. rb. rongálás büntettét az ítélőtábla 2. rb. rongálás vétségének minősítette az új Btk., azaz a 2012. évi C. törvény 371. § (1) és (2) bekezdés a/ pontja szerint, míg a többi bűncselekmény esetében a minősítés érintetlenül hagyása mellett a bűncselekmény jogszabályi hivatkozása változott, így azt a testi sértés büntette esetében a 164. § (1) és (8) bekezdése, a testi sértés vétsége tekintetében a 164. § (1) és (2) bekezdése, míg a rongálás vétségénél a 371. § (1) bekezdés a/ pontja szerint kell megjelölni.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket részletesen számba vette, azokat annyiban valóban ki kell egészíteni, hogy a vádlottak részéről teljesen indokolatlanul került sor erőszak alkalmazására, úgy, hogy a sértettek velük korábban kontaktusba sem kerültek.

Az elszaporodottság súlyosító körülményként való értékelése helytálló, mivel a hasonló jellegű erőszakos bűncselekmények elkövetése köztudomásúlag folyamatos emelkedést mutat.

Mindezen körülmények mellett is eredményes lehetett a védelem enyhítésre irányuló fellebbezése, mellyel a fellebbviteli főügyészség is egyetértett. Így az ítélet tábla valamennyi bűnösségi körülmény, az elkövetők személyében rejlő társadalomra veszélyesség és az elkövetett cselekmények tárgyi súlyára figyelemmel az I. r. és a II. r. vádlott esetében is enyhített a kiszabott szabadságvesztés büntetés, valamint a közügyektől eltiltás mértékén.

Az elbíráláskor hatályos büntetőtörvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 38. §. (1) és (2) bekezdés a/ pontja szerint rögzítette az ítélet tábla, hogy a vádlottak feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a büntetés 2/3 részének kitöltését követő nap.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében az előzetes letartóztatásban töltött időt számította be a II. r. vádlottnál a szabadságvesztés büntetésbe, így az ítélet tábla rendelkezett a további fogvatartásban, azaz őrizetben töltött idő beszámításáról is.

Figyelemmel arra, hogy a rongálási bűncselekményeknél a kár értékének meghatározására pontosan nem, csaktól-ig határok között kerül sor, ezért az ítélet tábla a magánfelek polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította a Be. 335. § (1) bekezdése alapján.

Az ítélet tábla emellett még az I. r. vádlott nevét pontosította.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítélet tábla a Btk. 99. § alapján beszámította az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban eltöltött időt mindkét vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztésbe. Egyben megállapította, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetését az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával kitöltötte.

A Fővárosi Ítélet tábla a fentiekre tekintettel a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. §-a alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év november hó 21. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 13.B.703/2010/147. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.396/2012/17. számú ítéletében írt változtatás mellett az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év november hó 21. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
tisztviselő